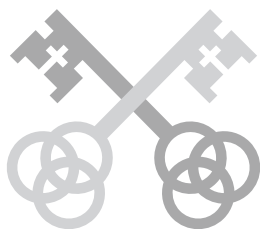

Francišek

UPANJE
NE OSRAMOTI

Bula o napovedi
rednega svetega leta
2025

Bula o napovedi
rednega svetega leta
2025

**UPANJE
NE OSRAMOTI**

FRANČIŠEK,
SLUŽABNIK BOŽJIH
SLUŽABNIKOV

*Naj upanje napolni srce
vsem tistim, ki bodo
brali to pismo*

Družina, 2024

1. »*Spes non confundit*«, »upanje ne osramotiti« (Rim 5,5). V imenu upanja apostol Pavel vli-va pogum krščanski skupnosti v Rimu. Upanje je tudi osrednje sporočilo prihodnjega svetega leta, ki ga po starodavnem izročilu papež razgla-si vsakih petindvajset let. Mislim na vse romarje upanja, ki bodo prišli v Rim, da bi doživeli sveto leto, in na tiste, ki ga bodo, ker ne bodo mogli priti v mesto apostolov Petra in Pavla, obhajali v delnih Cerkvah. Za vsakogar naj bo to čas živega in osebnega srečanja z Gospodom Jezusom, ki je »vrata« odrešenja (prim. Jn 10,7.9); z njim, katerega mora Cerkev v svojem poslanstvu ved-no, povsod in vsem oznanjati kot »naše upanje« (1 Tim 1,1).

Vsi upajo. V srcu vsakega človeka živi upanje kot želja in pričakovanje dobrega, kljub temu da ne ve, kaj se bo zgodilo jutri. Nepredvidljivost prihodnosti včasih poraja nasprotujoče si občut-ke: od zaupanja do strahu, od vedrine do pobi-tosti, od prepričanosti do dvoma. Pogosto sreča-mo obupane ljudi, ki dvomijo glede prihodnosti in so črnogledi, kot da jim nič ne more ponuditi sreče. Naj bo sveto leto za vse priložnost poživiti upanje. Božja beseda nam pomaga najti razloge zanj. Pustimo se voditi temu, kar apostol Pavel piše ravno kristjanom v Rimu.

Beseda upanja

2. »Ker smo torej opravičeni iz vere, živimo v miru z Bogom po našem Gospodu Jezusu Kristusu, po katerem se nam je tudi po veri odprl dostop v to milost, v kateri stojimo in se ponašamo z upanjem na Božjo slavo. [...] Upanje pa ne osramoti, ker je Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan« (Rim 5,1-2.5). Sveti Pavel nam ponuja veliko vzpodbud za razmišljanje. Vemo, da Pismo Rimljanom zaznamuje odločilen preobrat v njegovi evangelizacijski dejavnosti. Doslej jo je opravljal na vzhodu cesarstva, zdaj pa ga čaka Rim z vsem tistim, kar predstavlja v očeh sveta. Gre za velik izziv, ki se ga mora lotiti v imenu oznanjevanja evangelija, ki ne more poznati ne ovir ne meja. Rimske Cerkve ni ustanovil Pavel, čuti pa močno željo, da bi čim prej prišel tja, da bi vsem prinesel evangelij Jezusa Kristusa, umrlega in vstalega, kot oznanilo upanja, ki izpolnjuje obljube, vodi v slavo, in ki, utemeljen na ljubezni, ne razočara.

3. Upanje se namreč rodi iz ljubezni in temelji na ljubezni, ki izvira iz Jezusovega srca, prebodenega na križu: »Kajti če smo se po smrti njegovega Sina spravili z Bogom, ko smo bili še sovražniki, bomo veliko bolj rešeni po njegovem življenju, odkar smo prišli do sprave« (Rim 5,10). Njegovo življenje se kaže v našem življenju vere, ki se začne s krstom, se razvija v poslušnosti Božji

milosti in zato oživlja upanje, ki ga delovanje Svetega Duha vedno obnavlja in dela neomajnega.

Prav Sveti Duh je tisti, ki s svojo trajno navzočnostjo na poti Cerkve izžareva v vernih luč upanja. Ohranja jo prižgano kot baklo, ki nikoli ne ugasne, zato da bi dajala oporo in moč našemu življenju. Krščansko upanje namreč ne vara in ne razočara, ker je utemeljeno na gotovosti, da nas nič in nihče nikoli ne more ločiti od Božje ljubezni: »Kdo nas bo ločil od Kristusove ljubezni? Mar stiska ali nadloga, preganjanje ali lakota, nagota ali nevarnost ali meč? /.../ Toda v vseh teh preizkušnjah zmagujemo po njem, ki nas je vzljubil. Kajti prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost, ne kakršna koli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Kristusu Jezusu, našem Gospodu« (Rim 8,35.37-39). Zato to upanje v težavah ne usahne. Utemeljeno je na veri in se hrani z ljubeznijo ter nam tako omogoča, da hodimo po poti življenja. Sveti Avguštín v zvezi s tem piše: »Kakršen koli je naš način življenja, v nobenem ni mogoče živeti brez teh treh nagnjenj duše: vere, upanja, ljubezni.«¹

4. Sv. Pavel je zelo realističen. Ve, da življenje sestavljajo trenutki veselja in bolečine, da je tedaj, ko se težave kopičijo in se zdi, da se bo zaradi

¹ Avguštín. *Sermones* 198 augm., 2.

bo poskrbela za objavo pogojev, po katerih bo uresničevanje svetoletnih odpustkov mogoče in učinkovito.

Takšna polna izkušnja odpuščanja ne more ne odpreti srca in uma za *odpuščanje*. Odpuščanje ne spremeni preteklosti, ne more spremeniti tega, kar se je že zgodilo; vendar pa odpuščanje lahko omogoči, da spremenimo prihodnost in da živimo drugače, brez zamer, mržnje in maščevanja. Prihodnost, ki jo osvetli odpuščanje, nam omogoči, da preteklost beremo z drugačnimi, bolj vedrimi očmi, čeprav še vedno skelečimi zaradi solz.

Ob zadnjem izrednem svetem letu sem postavil *misijonarje usmiljenja*, ki nadaljujejo z opravljanjem pomembnega poslanstva. Naj tudi med bližajočim se svetim letom opravljajo svojo službo: vračajo upanje in odpuščajo vsakokrat, ko se bo grešnik obrnil nanje z odprtim srcem in skesanim duhom. Naj bodo še naprej orodje sprave in naj nam pomagajo gledati na prihodnost z upanjem v srcu; upanjem, ki izhaja iz Očetovega usmiljenja. Želim si, da bodo škofje znali uporabiti njihovo dragoceno službo in jih pošiljali zlasti tja, kjer je upanje postavljeno na trdo preizkušnjo, v zapore, v bolnišnice in na kraje, kjer teptajo dostojanstvo osebe, v najbolj težke razmere in v najbolj uničena okolja, da ne bo nihče prikrajšan za možnost prejeti Božje odpuščanje in tolažbo.

24. Najvišja priča upanja je *Božja Mati*. V njej vidimo, kako upanje ni lahkomišeln optimizem, ampak dar milosti znotraj resničnosti življenja. Kot vsaka mama je vsakič, ko je pogledala Sina, pomislila na njegovo prihodnost, in gotovo so ji ostale v srce vtisnjene besede, ki ji jih je Simeon namenil v templju: »Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, ki se mu nasprotuje – pa tudi tvojo dušo bo presunil meč –, da se razodenejo misli mnogih src« (Lk 2,34-35). Ob vznožju križa je, ko je gledala nedolžnega Jezusa trpeti in umirati, ponavljala svoj »da« kljub strahotni bolečini, ne da bi izgubila upanje in zaupanje v Gospoda. Na ta način je za nas sodelovala pri izpolnitvi tega, kar je rekel njen Sin, ko je napovedal, da »mora Sin človekov veliko pretrpeti, biti zavržen od starešin, vélikih duhovnikov in pismoukov, biti umorjen in po treh dneh vstati« (Mr 8,31), in je v mukah te bolečine, darovane iz ljubezni, postala naša Mati, Mati upanja. Ni naključje, da ljudska pobožnost še naprej kliče sveto Devico *Morska zvezda*, kar je zgovorno ime za gotovo upanje, da nam v viharnih dogodkih življenja Božja Mati prihaja na pomoč, nas podpira in nas vabi, naj zaupamo in še naprej upamo.

V zvezi s tem rad spomnim, da se svetišče Naše Gospe Gvadalupske v Ciudad de México pripravlja na obhajanje 500. obletnice prvega Marijinega prikazovanja, ki bo potekalo leta 2031. Po mladem Juanu Diegu je Božja Mati poslala

CERKVENI DOKUMENTI • NS 41

FRANČIŠEK
UPANJE NE OSRAMOTI
*Bula o napovedi
rednega svetega leta 2025*

Naslov izvirnika:

SPES NON CONFUNDIT

© izvirnika: Dicastero per la Comunicazione -
Libreria Editrice Vaticana, 2024

© za slovensko izdajo: Družina d. o. o., 2024
Svetopisemski navedki so vzeti iz uradnega prevoda
Katoliške Cerkve v Sloveniji (© 2024, SŠK).

Prva izdaja

Glavna urednica: dr. Alenka Arko
Odgovorni urednik: msgr. dr. Marjan Turnšek

Prevod: dr. Alenka Arko

Jezikovni pregled: Vida Frelih

Strokovni pregled: msgr. dr. Marjan Turnšek

Oblikovanje in prelom: Pavla Bonča

Izdala in založila: Družina d. o. o.

Za založbo: Tone Rode

Naklada: 750 izvodov

Cena: 2,00 evra

Tiskano v Sloveniji

Ljubljana 2024

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-423.79

FRANCISCUS, papež

Upanje ne osramoti : bula o napovedi rednega svetega leta 2025 /
Frančišek, služabnik božjih služabnikov ; [prevod Alenka Arko]. - 1. izd. -
Ljubljana : Družina, 2024. - (Cerkveni dokumenti. Nova serija ; 41)

Prevod dela: Spes non confundit

ISBN 978-961-04-1111-6

COBISS.SI-ID 199725827
